

CULTURA POPORULUI

PREȚUL ABONAMENTELOR PE AN:
Pentru învățători, preoți, studenți și săteni 200 Lei
„autoritățile sătești” 300
„instituții particulare și de stat” 400
Iar dela 500 de lei în sus, pentru sprijinitorii acestei foi.

„LUMINEAZA-TE ȘI VEI FI: VOIEȘTE ȘI VEI PUTEA,
C. A. ROSETTI.

Director:
Generalul NICOLAE PETALA

REDACTIA, STR. REGALA No. 16.

BUCUREȘTI 17 FEBRUARIE 1929

ADMINISTRAȚIA STR. REGALA No. 16

ANUL IX, Nr. 266.
Apare în fiecare Duminică

Preoții și Politica

I Porunca Episcopului Roman dela Oradea.

Toate zările au răsunat de știrea că Prea Sf. Sa Episcopul Roman dela Oradea. Mare a dat preoților săi porunca de a eși din taberele politice în care se află înscrși și a se ține numai de treburile slujirii preoțești, fără a se mai amesteca în luptele vieții politice. Zările au început, mai întâi, să critice măsura episcopului, precum zările *Dimineața și Adevărul*; mai apoi altele au găsit-o îndreptățită, pe temelii că preoții care fac politică se amestecă prea viu în luptele ei, că, dacă ești cu o tabără, trebuie să fii împotriva celeilalte, în care se află tot creștini, credincioși ai tăi, că astfel preotul se pune în ceartă cu lumea și cinstea lui slăbește.

Se înțelege, puse lucrurile în felul acesta, cine ar putea spune că Prea Sfințitul Episcop Roman nu are dreptate? Preotul e pus să aducă seninătate și împăciuire între oameni. Cum și-ar mai îndepărta chemarea, dă ca face parte din tabere de luptă, care duc învâjbrile așa de departe și în care preotul se simte tîrît și el?

Nu e mult dela alegerile din urmă. S'a vorbit atunci de pricina unui preot din județul Ilfov, care ar fi venit cu zarvă de oameni la alegeri, că ar fi tras cu arma și apoi a avut de pățimit, fiind dus la poliția din București și avînd de suferit cu judecata. Apoi nu mai tîrziu decît la (10 Februarie a. c.) a fost în ziare pătania Preotului *Man* de peste munți, pe care oamenii din sat l-au scos din biserică și l-au bătut pînă la sînge. Apoi cînd se petrec astfel de fapte și care nu sunt una două, ci multe, se poate ca un episcop să stea cu miinile încruciate și să nu se gîndească la măsuri de luate? Deci cine a privit lucrurile din latură aceasta n'a putut avea cuvînt aspru împotriva Episcopului Roman.

II Dar zic toți așa?

Cum au fost arătate lucrurile pînă aici, sunt foarte ușoare de înțeles. E la mîntea omului că episcopul, care e mai-marele preoților, trebuie să circumscrie purtarea preoților și să-i îndrumeze după rînduiele Bisericii.

Dar aici vin alții, care priveșc lucrurile din altă latură și găsesc îndreptățire și pentru părerea lor. Astfel d. N. Bașaria dela *Dimineața și Adevărul* și apoi și alți scriitori dela aceleași ziare găsesc că o asemenea oprire, pusă asupra preoților, înseamnă o călcare a legilor țării și chiar a legii celei mai de temelie, numită *Constituția*, după care toți cetățenii au dreptul de a se amesteca în treburile politice, de a-și îndeplini tot ce urmează din însușirea lor de cetățeni, adică și de a se alătura la o tabără politică sau alta. Fiecare după gusturile lui, după părerea lui, poate trece ori colo ori colu, fără nici o împiedicare. Deci oricine s'ar apuca să-și îngreuească această slobozenie a preotului, cași a oricărui alt cetățean, este un călcător al legilor țării. Biserica însă trebuie să fie tocmai așezămîntul care cinstește urmarea legii. Ea îndeamnă la ascultare către toate orînduielele stăpînirii, și atunci cum rămîne cu Episcopul Roman, care vine și îngreuește drepturile cetățenești?

Oare o asemenea dovedire nu-și are și ea țaria ei? Nu este drept că fiecare cetățean își are drepturile lui pe celulele prin legi și că, pe de altă parte, trebuie să cinșim legile țării?

III Apoi atunci care pe care?

Văzînd amîndouă aceste păreri față în față, cineva ar putea rămîne nedumerit și să nu știe ce să aleagă. Și, în adevăr, amîndouă vederile par destul de bine întemeiate. Ba cei de părerea d. lui Bașaria ar putea spune celorlalți: Bine, bine, se poate că preotul trece măsura, că lese din marginile în care ar trebui să-l fie preoția lui, dar nu are a face... dreptul este drept... urmăm aici cu rînduiala din dreptul Romanilor: *abusus non tollit usum*, adică reaua întrebuintare a unui lucru nu-mi ridică dreptul bunelor lui întrebuintări.

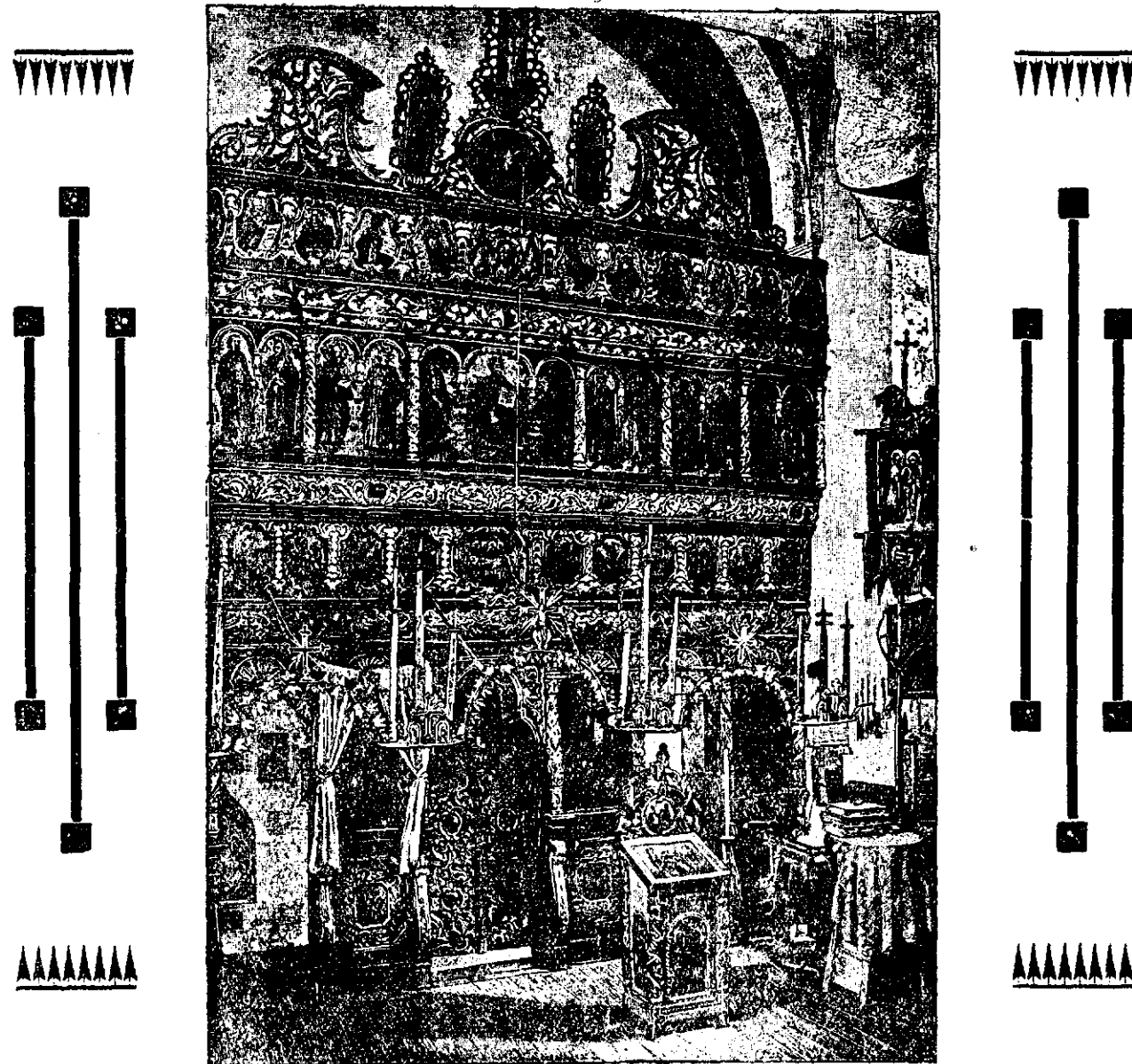
Și cu toate acestea noi socotim dreptatea tot de partea episcopului Roman, tot după socoteli din dreptul Romanilor, care sunt în putere și la noi. O astfel de socoteală este că starea specială are trecere înaintea stării generale. Tu, ca Român, ai însușirea obștească de cetățean, la fel cu toți cetățenii. Dar fiecare din noi i se adaogă și stări deosebite, care sunt stările speciale. De pildă, unul e ostaș, altul e preot, altul e judecător. Fiecare din aceste stări vine cu rînduiala ei deosebită, care-și aduce alte socoteli ale legii și care sunt tot atîtea îngrădiri din starea obștească. De pildă, dacă ești judecător ori ostaș, nu poți fi ales deputat ori senator. Deși ești cetățean ca toți cetățenii, uite însă că ești supus la îngrădiri, și astfel de îngrădiri se țin de fel de fel de stări în societate. Deci cine vrea să-și aibă cutare soi de slujbă, vine nu numai cu însușirea obștească de cetățean, ci și cu rînduielele deosebite ale slujbei lui.

Acesta este un lucru așa de bine înțeles că nimenea nu se mai miră.

Atunci de ce s'ar mai mira cineva că preotul trage după dînsul nu numai starea obștească de cetățean, ci și pe cea de slujitor al Bisericii, care aduce cu ea mari deosebiri între omul obișnuit și preot. El are o haină deosebită și o înfățișare deosebită a chipului său. Insuși simțul obștesc nu-l vrea pe preot în felul celorlalți oameni. Apoi în însuși viața de Stat el aduce cu sine ceva care nu e dela Stat și care este un adaos peste legile țării. Dacă Statul se mărturisește pe sine Stat cu o religione, înseamnă că el primește în viața sa trăsăturile acelei religii. Religione însă vine cu legile ei, și atunci iată pentru paznicul ei, care este episcopul, îndatorirea ca, în mijlocul legilor generale ale țării, să urmărească împlinirea legilor speciale creștinești pe care Statul le lasă slobode și le dorește.

Vedeți cum se poate găsi calea între cele două păreri protivnice? Înțelegeți că dacă zici viață, zici amestecul a fel de fel de fire care unele cu altele pot sta reci și chiar protivnice. Cu toate acestea unitatea vieții le îmbrînă într'un tot. Este tocmai farmecul ei și chipul de a îndeplini slujbe foarte diferite că unul este așa și altul altfel; unul face una și altul alta. Din toate lese armonia vieții, iar pentru viața obștei lese armonia socială. Să fie preotul preot deplin, după legile lui, oșteanul oștean și va fi minunat de bine. Obștia va fotosi.

Arhim. SCRIBAN

Altarul bisericii Sfintul Onofrei din Siret (Bucovina); zidită în anul 1672.

PRODUCȚIILE IMORALE

In numărul trecut al ziarului acesta a fost „articol de fond” privitor la isprăvile dela Teatrul «Național» din București, unde au fost produse niște piese de teatru imorale și care piese au fost jucate în fața nu numai a oamenilor formați ci și a copiilor, cari vor ajunge conducătorii țării noastre de mine. Ce fel de educație vor avea acești copii cari în loc de îndrumări frumoase, se duc să vadă fără să știe, piese de teatru cu conținut rușinos?

Așa stînd chestiunea, cazul a ajuns la urechile conducătorilor școalelor, oprind ca elevii de școală să nu se mai ducă la acest teatru.

Măsura a fost luată la timp, însă aceleași piese sau urmat cu oarecari modificări.

Lucrurile n'au rămas însă aici, ci mulți dintre îndrumătorii acestor copii; bărbați cu trecut glorios s'au sculat împotriva acestor imoralități și astfel s'a format lupta contra nelegiuirilor, contra acestor producții, care prăpădesc sufletele.

Așa că chestiunea cu imoralitatea dela teatrul „Național” a fost pusă în adunarea Deputaților la Camera. Domnul profesor N. Iorga spune că nu se găsește în Camera nici un părinte de copii care să nu probe măsura d. lui Ministrul al Școalelor adică de a opri pe elevi de a mai merge la teatru și această măsură cu atât mai mult este necesară, ca stavila contra unei literaturi pornografice, care a năvălit din toate părțile sub numele de modernism.

Mai departe continuă D. I. Iorga spunînd că după război toate temelilele vieții noastre morale și materiale sunt sdruincinate și prin urmare noi n'avam nevoie de modernizare. Nu este om care să nu se îngrozească astăzi de starea morală, în care se găsește finerul nostru. Situația în care ne aflăm astăzi e de plîns. Nenumărate foi de imoralitate sînt răspîndite în public, care strică cu desăvîrșire moralul și prin urmare dacă astfel este starea în care ne găsim, apoi care ar fi scăparea copiilor decît teatrul, care ar trebui să ne pue la dispoziția

copiilor, reprezentații potrivite cu vîrsta copiilor și rolului social pe care îl vor avea miine de împlinit.

Ar trebui pornită o mișcare de schimbare morală și aceasta va reuși.

«Teatrul Național a fost creat cu un scop moral și cultural de educație a publicului».

Dacă sînt autori bolnavi, sau din cari scriu astfel de piese imorale și se duc în altă parte cu ele nu la teatrul «Național», căci acesta a fost creat pentru înălțarea și sănătatea națiunii și el nu poate fi închinat decît lucrurilor sănătoase în legătură cu această nație.

Domnul Const. Bacalbașa deasemenea ne spune într'un articol din *Universul* «că teatrul trebuie să fie o școală înălțătoare de suflete. Tînarul, care asistă la spectacole să

iasă de acolo cu inima bîdfînd de entuziasm și de nobile simțiri. Să iasă de acolo, mai bun, mai curat, mai romîn».

Dacă s'au făcut în jurul acestei chestiuni, afităa vorbe și propuneri, credem că lucrurile se vor îndrepta și D. Director al teatrului Național, ne va pune la îndemîna copiilor noștri piese frumoase de teatru, educative, morale; așa ca pînînji să fie siguri că copiii lor merg spre progres.

Nu mai astfel vom putea avea noi o familie morală și o țară de exemplu bun și pentru țările zise de unii modernizate prin piese rușinoase expuse a tît copiilor cit și oamenilor formați.

Credem dar, că cuvintele Domnului Iorga au avut răsunet și teatrul se va schimba după propunere.

Deci așteptăm.

Diac. V. Fussu

Inseilături din gând

Nici un geniu, afară de Homer și Shakespeare, n'a fost mai mare binefăcător pentru lumea ideelor ș'a sentimentelor de cît Geniul lui Dante. Dante iubește tot, biciuște și 'nfierăază tot, de aceia Divina Comedia va fi ca și Biblia: Eternă.

Moise și Mahomet s'au impus doctrine lor cu sabia, cu: Ochii pentru ochii; dînte pentru dînte; Isus Christos a zis: De-ți dă cineva fie o palmă p'o față, întoarce-i și pe cealaltă și cu cuvintele: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însu-ți; porunca aceasta: Ce fie nu-ți place, altuia nu face, de aceia doctrina lui blîndă, a cucerit pămîntul.

Unui mare geniu grec, filosofului PLATON, să datorește prima glorieficare a femeii, care, pînă la el, era o sclavă a Păgânismului; dacă ar trăi! S'ar speria și el de: Moartea Platonismului!...

Admirăm pe cine înțelegem; iubim pe cine nu este de 'nțeles.

Cei vechi reprezentau amorul printr'un îngerăș legat la ochi: orb; de ce oare grecii, în mitologia lor, nu'l făcuseră surd, căci cine e mai surd de cît amantul căruiă vrei să-i spuie ceva, care să defăimeze pe iubita lui?

Cea mai desgustătoare p a t i m ă, după minciună, e lîngșirea. Lîngșitorul câștigă orice tîrîndu-se; omul cîștit, a cărui șiră a spinării nu e de gumelastic, nu se 'ncovoae, pierde tot, necunoscînd pașii tîrîntori ai melcului.

Pustiul eel mai grozav este acela care se întinde în cuprînsul sufletului!

S m a r a

Viața în Slănicul Moldovei

OAMENI ȘI FAPTE

Băile Slănic-Moldova! O poziție cu adevărat pitorească și o stațiune balneo-climaterică dintre cele mai cu vază. În timpul sezonului, cînd amurgul serii își lasă pleoapele adormite peste munții împăduriți cu falnici brazi, zefirul bate înlenevit printre crengile tufarilor și brazilor pururea clopărțiți de cuțitele unor nesocotiți nemiloși.

Slănicul Moldovei, în răcoarea serilor și dimineților frumoase, este o priveliște încântătoare ca din basmele cu haiducii și îmbrătrînji codri moldoveni. Aerul curat al munților Carpați își dă voiește, își îmbujorează fața și-și înviorază plămîni. Natura — prin cărnicia lui Dumnezeu — a încununat văile și masivurile din preajma Slănicului impunător, cu brazi înalți și seculari, cu pălcuri de mesteacăni și de aluni și cu izvoare de apă, dătătoare de viață. Pe culmile munților, în desisurile pădurilor și pe văile Slănicului, vizitatorii nu se mai satură privind frumusețile din înaintea ochilor. În zi de vară, mulțimea se îmbulzește la apele prescrise de medicii curanți ai băilor. La «Carlsbadul românesc» se întîlnesc: preoții, medicii, magistrații, ofițerii, profesorii, studenții și oamenii de toată mîna, de pretutîndeni. Slănicul împărtășește cu prisoșința binefacerii lui cu oamenii cari și-au pus multă nădejde în puterea lui de vindecare trupescă.

La apele Slănicului aleargă — spre vindecare — oamenii fără carte ca și cei cu carte. Slănicul este mîntuitorul multor oameni bolnavi. Și, Doamne, cînd mă gîndesc, cu multă părere de rău, că lăntăna dela Smeeni s'a astupat, din pricina unor moșuri! La Smeeni, lumea nu-și pusese nădejdea în apa lăcătoare de minuni din fântîna? Ce-i apa dela Slănic, și ce-i apa dela Smeeni, decît o apă care are puterea de a vindeca boalele oamenilor?!

Să reținem bine minte că, spătarul Mihăluță, omul credinței creștine-ortodoxe de altă dată, dîndu-și seamă de însemnătatea apii pe care a descoperit-o la Slănic, a și pus de s'au construit niște barăci de adăpostire, pentru mulțimea care se îmbulzează să bea apă și a ridicat o frumoasă biserică, alături de apele descoperite. De ce a ridicat și o biserică acolo, nu mai însemnăm, deoarece se înțelege dela sine. Mihăluță-spătarul, care a trăit în veacul neștinței, dar al credinței, a știut să dea însemnătatea apii dela Slănic, mulțumînd și lui Dumnezeu; pe cînd «domni» cari trăiesc în veacul științei, dar al necredinței, au socotit să astupe fântăna dela Smeeni și să pună fel-de-lel de năzbătii pe seama oamenilor cari au văzut o adevărată minune dumnezească în puterea de vindecare a apei i. Smeeni, dacă nu s'ar fi lăsat pe mîna slobodă a necredincioșilor. ci Biserica noastră și-ar fi luat toată răspunderea, ar fi devenit un adevărat «Lourdes» românesc, la care, lumea noastră ortodoxă ar fi alergat în procesiuni religioase, în frunte cu preoții ortodoci ai Bisericii românești.

Însă o mărturisim pe față: unii oameni sus puși, în chestiuni de credință religioasă, sunt fără trager de inimă și fără o conștiință curat ortodoxă. Că lucrurile stau întocmai, însemnez purtarea bătătoare la ochi a unui fost ministru român față de nevoile unei mînaștiri ortodoxe. Acum câțiva ani un fost ministru, cu familia sa, trecea pe lîngă o mînaștire ortodoxă de-o mare însemnătate istorică.

Mașina fostului ministru s'a oprit la semnul unor călugări modești. În haine mohorite și cărpite, modeștii și cumînții călugări au rugat pe fostul ministru — Dumnezeu să-l erte, că-i mort — să ajute cu ceva slănta mînaștirea, care avea nevoie de o radicală reparație. Răposatul fost ministru a făgăduit ceva pe jumătate; a plecat, dar a rămas numai cu făgăduiala. Mai la deal de mînaștirea ortodoxă, se a flă o mînaștire catolică, la care fostul ministru al țării românești a găzduit mai multă vreme.

Călugărițele catolice, luxus îmbrăcate au cerut ceva danie dela onorata familie; fostul ministru n'a mai stat pe gînduri, ci scoțînd câteva sute de mii lei din buzunarul hainei le-a înmănat starjei, foarte bucuros. Fostul ministru a lăcut o laptă creștinească; dar pe cînd banii unui ortodox treceau în mîna unei catolice, călugării ortodoci plîngeau în suhțuri înăbușite; de pe pereții mînaștirii ortodoxe cădea teneala iar ploaia, trecînd prin acoperișul stricat al mînaștirii, picură nepăsătoare pe sfîntul altar ortodox pe care l'au înălțat, și'n fața căruiă au ingenunchiat și s'au rugat vovezii și strămoșii neamului românesc. Și totuși, fostul ministru a fost socotit un vrednic apărător al bunurilor ortodoxe. Unde trebură se meagă înainte, dau înapoi, și unde trebură se dea înapoi, merg înainte, așa fac unii oameni ortodoci, sus puși, cînd este vorba de nevoile bisericilor ale ortodoxiei noastre. Ce mai tura-vura, pătura noastră cultă n'are o adevărată conștiință ortodoxă, cum, pătura cultă catolică are o puternică și îndărjită conștiință catolică.

La noi, ortodoxul în loc să sprijinească nevoile Bisericii, o înjosește și-i dă cu peatra. Dovadă, tărăboiul mare dus de unii oameni, crezuți ortodoci, la anumita presă laică și... bisericăscă. Țara românească este plină ou atîția fățarnici, încât, lumea credincioasă și dreptă se îngrozește. Dacă cei sus puși ar fi avut o conștiință ortodoxă, în sfatul țării, cu prilejul votării «Legei cultelor», ar fi sprijinit punctul de vedere ortodox, lămurit de prelații ortodoci, dar n'a zis un cuvînt bun pentru binele ortodoxiei. — De ce? — Fiindcă sufletul acestora nu este călit la focul ortodoxiei. Pe cîtă vreme sinagogile evreiești sunt subvenționate de statul român cu zece milioane, bisericilor ortodoxe li s'au luat și subvenția anuală de 60 lei, dată de stat. Halal, de așa luare în seamă! Și apoi să mai credem că cei sus puși au o conștiință ortodoxă! Cine a umblat în lungul și 'n latul țării a văzut o mulțime de biserică dărăpănate, a văzut biserică în construcție de mii de ani, iar prin multe coclauri, țărani noștri, sărăciți, n'au biserică. Statul nostru nu s'a prea îngrijit de bisericile ortodoxe. Și fiindcă, firul acestui articol l'am tras pînă aici, unde este vorba de sprijinul Statului dat Bisericii ortodoxe, am găsit prilejul nimerit, să arăt cititorilor, în ce hal se găsesc creștinii ortodoci din Slănicul Moldovei, cari dela războiu încoace, plîng pe ruinele lăstate de crîncenul război. Creștinii ortodoci din Slănicul Moldovei au bătut la poarta celor «sus puși», cerînd un ajutor oarecare pentru reclădirea biserică «St. Gheorghe» din Cerdac-Slănicul Moldovei, dar, nici unul nu li-a deschis poarta. Despre această chestiune, voui vorbi în acticolul următor.

N. C. Munteanu-Muntarg

P A G I N A L I T E R A R ǎ

Vino după mine

Duminică 17 Februarie

Locuitorii Galileii, cei ce stau în întuneric și în umbra morții, avură cei dintâi fericiții să audă cuvântul Domnului și să vadă minunile lui. Și ca un semn că primiau cu bucurie vestea cea bună, dădură dintre ei pe primii ucenici ai Mântuitorului...

Mântuitorul trecând printr'unul din satele Galileii vede pe un oarecare om cu numele Filip și îl cheamă la El cu cuvintele «Vino după mine». Desigur, că în acest Filip, Mântuitorul a văzut pe omul care aștepta mântuirea, pe omul gata să se lepede de vremelnica legătură cu bună-tăți ce l'ar învia pământului...

te vor urma, veți gusta din necazurile propovedirii Evangheliei, veți suferi chinuri dar la sfârșit vă veți bucura de împreună petrecere cu Hristos Domnul nostru. Veți urca și voi pe Golgota dar veți culege și voi biruința, căci Hristos biruind veți birui și voi și toți cei ce vor lupta alături de voi în lumea aceasta. Ah, iubite creștine, ascultând Evanghelia de azi gândul meu zboară cu veacuri în urmă și simt împreună cu Filip chemarea la o nouă viață. Oare tu nu ești pătruns de adâncul înțeles al cuvintelor Mântuitorului: «Vino după mine»?

Mântuitorul petrece între noi ca și între Galilieni și El ne cheamă pe fiecare la El zicându-ne: «Vino după mine. Eu sunt calea, adevărul și viața. Cel ce vine după mine are viață veșnică. Eu sunt ușă, prin mine de va intra cineva mântuire va afla...» Da, frate, noi suntem chemați de Mântuitorul, dar în noi nu trăește duhul lui Andrei sau Petru sau Filip, în noi nu trăește duhul leopădării de cele trecătoare, în noi nu trăește duhul dragostei de Hristos; ci dimpotrivă în noi trăește duhul lui Filip să nască și chemarea lui Filip să nască și chemarea lui Hristos. Fii, cel puțin tu, asemenea lui Filip, răspunzând grabnic chemării ce îți-o adresează Mântuitorul: «Vino după mine».

Da, nici unul nu-și părește, un moment, vremelnica sa ocupație pentru Hristos. Nici unul nu răspunde chemării «Vino după mine» căci niciunul n'a înțeles ce înseamnă a trăi cu Hristos și a-L urma. Dacă ar înțelege rostul acestei sfinte și mântuitoare chemări ar fi mai mult liniște și mai multă fericitare în sânul unui neam ca și în sânul unei familii, în viața unui popor ca și în viața unui individ.

Da, iubite frate și iubite creștine, ia aminte, leapădă dela tine întunericul și umbra morții, aruncă dela tine solzi grei ai păcatului și fă ca din chemarea lui Filip să nască și chemarea lui Hristos. Fii, cel puțin tu, asemenea lui Filip, răspunzând grabnic chemării ce îți-o adresează Mântuitorul: «Vino după mine». Vino tu întâi la Hristos și caută, ca întocmai ca Filip, să mai aduci și pe alți frați la Hristos așa cum el a adus pe Natanail. Fă lucrul acesta, fără întârziere, și strălucirea Domnului va fi peste tine și peste cei ce ți'ai adus la El. Vino tu, frate, și veniți cu toții, fraților, la Hristos căci «El este lumina lumii și cel ce-l urmează lui nu va umbla întru întuneric ci va avea lumina vieții». Ioan 8,12.

Pr. D. D. Achimescu

FOLKLOR

De mărîn

Mărînul este o bubă ce se ivește de regulă pe la urechi și încheeturi. Se unge cu unsoare și împrejurându-se cu'n fus se zice: Mărîne, mărînate Căine turbate, Tu-i gânde că ti-i face, Cât naltul cerului, Cât grosul pământului, Tu-i minți Și ti-i topi Pe dimineață, nu i mai fi!

Descântec la vaci pentru a le veni laptele

De potca cea mare Se umple o strachină cu tărățe de grâu, se sarează bine, apoi cu'n cuțit se tae prin ele în formă de cruce zicând: Se luară (numele vacii) Dela casa ei, Dela masa ei, Răgînd, mugînd Nime'n lume n'o auzi, Numa' Maica Sîntă Din poarta cerului: — Ce te cântî, Ce te vaci? — Cum nu m'o'u cânta Cum nu m'o'iu vâeta? Ca mana, dulceța Luatu mi-o Puterea luatu mi-o, Stearpă lasatu m'o. — Nu te cânta, Nu te vâeta, Că mana, dulceța vini-ți-a, În pielea ta pune-s'a, În ugeru' tău așeza-s'a, În șustarul tău mulge-s'a. De-i în vecini Sa vie prin spini, De-i'n altu' sat Sa vie prin gard!

Cântec din popor

O! uite mândră vara trece, Pune bob. și ghicește, Omul de ce mbătrânește, Codrul de ce ngâlbește? Omul de inimă rea, Codrul de zăpadă grea. Codrul toamna ngâlbește, Primăvara înflorește. Iar eu de-o îmbătrâni, În veci nu voi întineri. Și-am lăsat la moartea mea, Să vie și mândruța, Să-mi aprindă lumina, Să mor cu ochii la ea. Eu la ea și ea la mine, Camândoi am trăit bine. Să mă ngroape sus la cruce, C'a col' a fost dragostea dulce. Și-am lăsat cu jurământ, Cine m'o băga'n mormânt, Să-mi facă cosciug de nuc, Cu litere aurite, Să-ți aduci iubită aminte.

Se cântă în com. Bistrița jud. Mehedinți și prin împrejurimi. Iosif N. Dumitrescu—Bistrița

Munții noștri aur poartă

Depart, în ținuturile stâncose ale Zăranului, pe drumul de țară Băia Brad, se întinde frumoasa comună Orminea, cea cu biserică mărăță ca o catedrală ridicată prin stăruința neînfrântă a regretatului Preot Nicolae Pop. Salbătăcia ținuturilor, vitregia vremurilor și a stăpânirii, a făcut ca locuitorii—Români adevărați - să ajungă într-o stare de plâns, într-o mizerie desăvârșită. Pornind dela Deva spre Brad și Munții Abradului, prin Fornaș și Vălișoara, sau prin Târșușorului Băia, sufletul iubitorului de romantice ținuturi se desfășoară la vederea atâtor frumuseți, dar se și intristează la vederea cumplitei sărăcii ce apasă greu viața Românilor de aici.

De la începutul stăpânirii, dar curajos ca orice cruce de volnic. Și ajungând la «bae» i s'a ordonat să pună dinamită în ceel mai periculos punct, unde era însă mare cantitate de aur. Deodată cu trăsnetul dinamitei un blor enorm s'a desprins de sus și tărâșorul ormeidean a fost cuprins sub prăbușire. Alături de fulgeritoare și puternică a fost lovitura, încât capul a fost complet nimic.

pornit ca de obicei, pe-aceeaș mult bătătorită cale, spre iadul minelor de aur. Înainte de-a porni nsă, o tristeță adâncă l-a cuprins și oprindu-se în pragul casei, a zis soției sale: «Un semn rău mi prevestește nenorocire. În vis grozav m'a sbuciumat în somn. Era într'un târziu de noapte. O apă tulbură îmi sta înaintea, nevălnică și amenințătoare. Și prin întunericul de nepătruns am auzit strigătul tău din mijlocul valurilor furioase. Am sărit în apă să te prind pe tine și să te scot la țărni. Dar apa s'a prefăcut în păcură și eu am început să mă cobor în adâncuri. Și după îndelungă coborâre am prins ceva greu în mână și acel ceva era capul meu. Însă nu-mi venia să cred. Un fulger a strălucit în marea de păcură și capul s'a roștologit în noapte și în adânc. Ce s'a însemneze oare? Știe Drăguțul de sus». Aldeuască-te Dumnezeu.

Adevărul e primit în chip liber, de aceia, cari îl înțeleg; minciuna, din contră, cere procedee speciale pentru ca s'o suportăm și admitem. Pentru a cuceri adevărul, trebuie să ne amintim de cuvintele Mântuitorului: «Să servim deapaurarea lui Dumnezeu și cu tot sufletul!». Și, să ne ferim de rele. Ca să nu cădem în păcate, trebuie să avem curajul să recunoaștem adevărul și să știm că adevărul ne va apropia de fericitare, în timp ce minciuna, izvorul principal al păcatului ne depărtează de bine. Niciodată să nu ne închinăm unu e ocupațiunii, care năruie lucrul divin, adică: Iubirea Apropelului. Și s'a fim deapaurarea gata de a părăsi munca favorită, de îndată ce opera divină chiamă puterile noastre.

Iubitul nostru frate! și au căzut leșinați în brațele mulțimei îndurerate. De atunci trecut au ani de zile și timpul n'a putut să smulgă din mintea mea nenorocita întâmplare. Când citeam în cărți sau în ziare ceva despre viața Ardeanilor, când văd spărtarii din Râșculița și din jur că umblă până la malul Dunării albastre, când privesc la mersul neîntrerupt al Moșilor pribegei în țară, cu doniți și cu ciubare, gândul îmi zboară departe, în lumea falnicului Zărand. Mă gândesc la viața de robie a Moșilor, mândria Ardealului de totdeauna. Mă gândesc la sărăcia urmasilor lui Iancu, la sărăcia care îndobitoceste și omoară, la bogățiile pescuice cu jertie românești, din întunericul pământului, la bogățiile ce umplu largile buzunare ale străinilor ce seacă puterea de viață a neamului nostru. Mă gândesc că blajinul popor românesc e sărac în țară bogată și rob în țara lui. Toți desmoșteniți soartei, toate neamurile pământului, găsesc adăpost și bogăție sub cerul ospitalier al binecuvântatei României. Și marea gloată a românismului, otrăvită sultestește și trupește de pericunații și nepericunații zilor noastre, geme tot mai greu sub tănarul ormeidean a fost cuprins sub prăbușire. Alături de fulgeritoare și puternică a fost lovitura, încât capul a fost complet nimic. Încă o victimă românească, încă o familie atinsă de aripa nenorocirii, încă o soție nemângăiată căsătorită de abia de un an de zile. A treia zi, cu lume multă, cu plâns și jale nesfârșită, pornia tristul cortegiu spre locul de veșnică odihnă. Dar în momentul pornirii chiar, o sanie cu caii în spume s'a oprit la poartă și doi frați pribegei în largul țării au sărit dintr'ansa. «Fratele nostru!

Ștefan Florescu

Cugetări

A gândi numai la interesul nostru e ridicol; și la fel e atunci când silim pe alții să muncească pentru noi. Omul care fuge de muncă pierde binefacerile vieții morale și apoi sănătatea fizică, pe care o produce munca corporală necesară pentru satisfacția nevoilor noastre. Umanitatea înainteaș încet, dar fără năceturare; ea se îndrumă către o tot mai bună înțelegere a vieții și spre stabilirea unor stări de lucruri potrivite cu noile concepțiuni. Oamenii capabili de a înțelege adevărurile înainteaș, își organizează viața după noile principii; ceilalți mai nătângi rămân în vechile idei; aceștia păstrează și apără organizația socială stabilită. De aceia în masa înepozițiilor, se află luptători, cari proclamă adevărul nou și își conformă viața după dansul. Tolstoi

Noțiuni de igienă alimentară

Lecție predată la 11 Decembrie 1928, Doamnelor de la Societatea «Crucea Roșie» filiala Cluj.

de Dr. O. APOSTOL

Lucra extrem de important de știut, Laptele este un foarte bun vehicul al bacteriilor tuberculozei (bacteriile lui Koch). Prin el tuberculoza vacii trece la om, De aceea se impune o foarte mare atențiune în alimentația copililor și bătrânilor, la cari laptele constituie un aliment principal. Autorii americani admit că 27 la sută din copiii tuberculoși asemănători cu cei de tuberculoză bovină. Cel mai bun mijloc de a descoperi tuberculoza bo-

vină este proba cu tuberculină. Și tuberculoza umană poate să treacă la boi, vaci, oi, câini, porci. Cum și porcul se tuberculează și încă la el boala ea aspectul și forma unei septicemii, se înțelege cât de ușor se transmite ea la om, mai ales că, în majoritatea cazurilor carnea de porc se consumă crudă. Tuberculoza porcină e mai frecventă printre porcii crescuți pe lângă spitale, ferme de lapte și grajduri cu vaci. Cum carnea de cal se consumă

de populația săracă, mai ales, și cum în război, adesea e singura carne ce se poate găsi, trebuie să ne ocupăm și de ea. Și calul se tuberculează. Tuberculoza calului poate trece la om prin consumarea carnei crude. Tuberculoza păsărilor se transmite prin ficat și splină. Unii cred că și prin ouă crude. A doua boală de care ne vom ocupa este: Cărbunele, dalașul sau antraxul. Carnea provenite de la animalele carbonoase trebuie distrusă prin foc. Cei ce umblă cu această carne se infectează repede și ușor de antrax, boală foarte periculoasă. În spitalele militare din Cluj, am avut ocazia anul trecut, și acum trei ani, să tratezi doi soldați cari la manevre au umblat cu o atare carne. A treia boală e morva. Car-

nea de animale morvoase trebuie deasemeni distrusă prin foc. Cei ce umblă cu o atare carne pot să se infecteze mortal. O altă boală e febra tiftoasă care dă o carne periculoasă sănătății ca și ciurma bovină. Prin scoici, pești, raci, moluște diferite se poate transmite ușor febrele tifoidă și paratifoide și holera. Febra tifoidă se transmite și prin laptele adus în vasele infectate cu apă tifogenă sau infectat de purtătorii de germe tifoid. Febra tifoidă se transmite și prin unt, Treceam acum la un alt grup

de boli infecțioase la animale, infecțiuni denumite Salmoneloze. Gaertner a descoperit la animalele infectate de Salmoneloze un bacil pe care l-a botezat bacillus enteritidis Gaertneri. Face parte din grupul Salmonelozelor, Salmoneloza vine de la numele descoperitorului Salmon. Din acest grup face parte și microbul ciurii șoarecelui (Danzys), tifosului șoarecelui, bacilul paratifușului. Din numeroasele cazuri studiate, s'a ajuns la concluzia că bacilul lui Gaertner produce la om turburări foarte mari și grave: de ex. gastroenterite ce dau aspectul boalei de febră tifoidă sau holere. S'au observat și cazuri mortale la oameni: de ex. Babeș, 3 din 34 de atari bolnavi, Drigalski 3 din 50, Heller 4 din 36. Pericolul deci este destul de mare.

Cu ocazia consumării unor brânzeuri infectate s'au intoxicat 300 de persoane. Din brânza consumată de aceștia, Vanhagen a izolat un produs toxic ce l-a denumit tyrotoxina. Dokhum a extras din o atare brânză o ptomaină care inoculată la animale, le-a paralizat. Accidentele datorite cremei din prăjituri vechi, sunt îndeajuns de cunoscute. Este încă necunoscută cauza. Prin prezența coajei calcaroase mulți cred că ouăle sunt scutite de orice infecție. Cercetările amănunțite au arătat contrariul. Biscuiții, anumite paste zise italiene, ouăle conservate în soluțiuni de acid boric, silicate, de nitrat de sodiu, decyanur de

plumb, lormol, etc. sunt foarte periculoase. Acum trecem la partea a 3 a a expunerii subiectului nostru și anume la descrierea accidentelor produse prin alcoolii toxici și la descrierea botulismului. Accidentele produse prin alcoolii toxici se observă mai ales după consumarea unor scoici cari conțin un alcaloid toxic denumit mitylotoxina. Cu cit cantitatea de mitylotoxina e mai mare, cu atât și intoxicația e mai gravă, duce prin paralizie la moarte. Aceste accidente au fost bine studiate de Virchow în 1885, cu ocazia celebrei epidemii de la Wilhelmshaven. Patru au murit la 5 ore după ce au mâncat atari moluște. Mitylotoxina a fost izolată de Salkowski și Brieger. (Va urma)

Tara muncii creatoare: Elveția

(urmare)

Prof. C. Mureșanu
31. I. 1929, Geneva.

Mica patrie elvețiană ni se arată, așa dar, dintru început, ca o întreită forță morală. Nu trec nici trei sferturi dintr'un veac, și iată că în anul 1353, Confederația cuprinde opt state. În 1332, vine Lucerna; la 1351, Zürich urmează pilda cea bună. Anul 1352 aduce două țări la rând: Glaris și Zug. Apoi, drept ca o încoronare, în 1353, aleargă și Berna, țara urșilor, vestită prin vitejia locuitorilor, curajul lor neînvinș și numărul impunător de oameni mari. În aceasta nouă alcătuire, fiecare canton aduce pentru înflorirea comună, genul său special, bogățiile sufletului și stărușura pământului.

Tenacitatea v tează a munte- nilor se împletește cu mîntea istească a celorlalt orașe, cari încetul cu încetul prind la avere. Dealul ne înfrățește cu valea, munca îndrăznească cu aurul orașelor. În scurt, elvețienii evului mediu ne dau o pildă înțeleaptă de muncă unită, și unire slăntă în slujba țării. Dela început se dă înțietate orașelor. Din instinct înțiesc această idee: rolul mare al științii în progresul național.

Alt fapt ne duce către adăncirile lor sulețești, spre forțele cari au creat țara Elveției. În confederația celor opt state, două anume: Glaris și Zug au venit mai mult de nevoie de cât de voie, fiind cucerite cu armele. Ce credeți? Frații învingători tratează pe acești învinși ca egali și ca aliați. Iată un principiu moral de cea mai mare importanță, și cu urmări fatale pentru țările cari nu-l înțeleg. Simpatia între statele elvețiene, simpatic — stimă și stimă — frăție, aici e legea cari le-a garantat progresul continuu și continuarea vieții naționale, în cele mai grele împrejurări. Prin împlinirea acestei legi, cetatea de apă se transformă într'un castel rezervor de nesfârșită lumină morală.

Întăiul pas spre cooperare și progres social e înțelegerea între neamurile din care e închețată viața unui stat. Iar la temelia acestei înțelegeri stă iubirea cinstită, iubirea de om și de neam. În aceste condiții s'a creat uni-

tatea poporului elvețian. E vorba nu de unitate mecanică, ci de una organică, vie, în cadrul căreia fiecare parte poate lua o nesfârșită dezvoltare, când astfel totului puțința de nelimitată perfecțiune. În acest caz, nu mai poate fi vorba de învingători și învinși, ci fiecare e primul între egali «de drept» și caută ca urmare să fie de fapt. Numai prin realizarea acestui cadru de elementară ideologie politică, energia socială devine activă, iar din activă creatoare înfaptindu vrea națională în lumea realității obiective. Într'o bună parte din Europa actuală, cea mai mare parte din energie umană se pierde în lupte inutile... De ce? Lipsesște cu desăvârșire spiritul de frăție adus de Confederația biunitoare față de cantioanele învinse: Glaris și Zug.

Neam capabil de pilduitoare biruinți morale, nu putea fi decât la fel: adică învingător și contra dușmanilor din afară. Războaiele lor sunt o firească urmare a forței spirituale. Deia început o formulă caracteristică: «Elveția este, prin excelență, țara care se apără» (Gonzague de Reynold). Se vorbește că în veacul al optzecelea, un soldat francez rade pe scoteala bocancilor grei purtați de o santinelă elvețiană. Acesta îi răspunde: «Încălțămîntea ta e pentru alergătură, a mea pentru rezistență». Dar câtă înțelepciune eroică i-a trebuit acestui neam elvețian, ca să reziste contra dușmanilor mai primejioși decât năvala neașteptată a perdelor avalanșe, cari și azi prind pe cei fără înțelepciune cutozători, în sânul scipitor al morții albe. Eroii lor național «Wilhelm Tell» luminează adăncimile acestui suflet pur urea hărțuit de vicisleguri unei naturi îmbeșugată doar de zgârcenie aspră și de: lacomia dușmanilor. Tell e mai întâi de toate o creație a imaginației populare. În epoca eroică de lupte și jertfe, sentimentul național elvețian s'a împletit cu puterea de închipuire colectivă, construind una din cele mai interesante icone: o iconă unică: Wilhelm Tell.

(va urma)

Plante Farmaceutice ale Poporului Român

de Farmacist Colonel GRINȚESCU GH.

Spânz adevărat numit în știință *Helleborus Niger L.* crește în pădurile din Europa centrală. Partea întrebuințată de această plantă este rădăcina, care are un gust amar, iute și este foarte iritantă. În medicină se întrebuințează.

SPÂNZ (*Helleborus niger*) crește în Europa centrală

ca emenagog, contra viermilor intestinali, ca purgativ drastic. Se face din rădăcină o pudră, un extract, o tinctură, intră în compoziția pilulelor Bacher. Ca purdă se poate lua dela 0.25 ctg. până la 1 gr.

Un alt spânz este *Spânzul cu miros greu*, numit *Helleborus foetidus L.*, întrebuințat mai cu seamă în medicina veterinară pentru a combate dalaclul la cai. Este și vermicug, crește în Europa occidentală și orientală pînă în Syria. Azi aceste plante în medicina științifică aproape nu se mai întrebuințează. Medicina populară întrebuințează pe o scară întinsă spânzul. După regiuni poporul nostru denumește această plantă în mai multe feluri. Pe de altă parte, sub numele de Spinz întrebuințează și alte plante. Așa Spânzul, în părțile de jos ale Doljului, Romanaii, Olt, Mehedinții, Teleorman se numește Cutcurig, ori Bozețel.

Planta care crește în aceste părți. (Dealurile Jiului: Leamna, Bucovăț, Pailitula), Dealurile Oltului între Dolj și Romanaii, Colinele Mehedințului, Dealurile inferioare ale Vâlcei (Govora, Ocnele Mari), Colinele Teleormanului (Stoenești), etc. se numește în știință *Helleborus adorus*.

Prin părțile mai nordice ale Doljului (Bucovăț), Vâlcea (Râmnic), Comana (Vlașca), Lipovăț (Vaslui), crește altă specie de Cutcurig numită *Helleborus dumetorum*. În părțile muntoase până la 1000 m. altitudine crește specia de Spânz numită *Helleborus purpurascens*. Deasemenea unele din aceste soiuri de Spinz se găsesc în Banat, Transilvania și Bucovina. Se pot considera tot așa de tari și bune ca și Spânzul oficial sau farmaceutic (*Helleborus niger*). În general speciile de Spânz (*Helleborus*) în Europa se repartizează astfel: *Helleborus niger* în părțile păduroase ale Europei occidentale și centrale. În cea mai mare parte a Germaniei și Austriei *Helleborus niger* este înlocuit cu *Helleborus viridis*.

În Ungaria și România se găsește *Helleborus adorus*, dumetorum și purpurascens. Alte plante luate drept Spânz și întrebuințate sunt: Omagul moldovenesc (*Aconitum moldavicum*), Nemțșori de munte (*Delphinium elatum*), Prahova (Măneci-Ungureni) apoi Ruscua sau spânzul neadevărat (*Adonis vernalis*). Rădăcina acestor plante înlocuiește Spânzul adevărat, aproape în tot cuprinsul țării: Pucști-Tutova, Bazna

Târnava mică, Moeciu de jos—Făgăraș, Sturzeni-Bălji, Tungejei-Vaslui, Tortăul—Cahul, Drăgușeni și Jorăști—Covurlui, Săiașul de sus—Hunedoara, Cetate-Dolj, Jibău-Sălaj, Furcușoara—Hunedoara, Căineni și Mărgăritești—R. Sărat.

flătură de mărimea unei nuci, animalul nu se vindecă. (Bazna—Târnava mică).

La Moccilul de jos, Spânzul se ține în pielea urechii animalului două trei zile, după care se scoate afară fără să se rupă.

La cai înțepătura se face în piept și se tratează cu Spânz când animalul zace de dalacl. La porci înțepătura se face în ureche când animalul zace de gușter, la alte cornute înțepătura se face între coaste (pe spinare) când animalele zac de sângerătură (Mărgăritești—R. Sărat). La Jibău—Sălaj rădăcina de Spânz lungă de 1 jum. cm. trasă la cornute se lasă până se face o umflătură apoi se scoate și vita se vindecă de Armorar.

Pe lângă aceste întrebuințări poporul plămădește rădăcina de Spânz provenită de la planta numită *Ruscua* (*Adonis-Vernalis*), (culeasă toamna) cu rachiu, cam una rădăcină uscată (3—4 gr.). la 250 gr. rachiu, după 3—4 zile de plămădeală se bea câte un pahăruș pe zi de cei ce sufer de vătămătură (Pucști—Tutova). În alte părți o pisează și o fierbe acoperite cu vin tot 3—4 gr. la 250 gr. vin alb. După răcire și limpezire se bea de ori pe zi câte un pahăruș timp de 5—6 zile, tot contra vătămătură (Jorăști—Covurlui). În comuna Căineni (R. Sărat) Spânzul provenit de la Ruscua (*Adonis vernalis* nu *helleborus*) se fierbe în vin alb (3—4 gr. la 500 gr. vin) după care se bea câte un pahăruș de cei ce suferă de inimă.

Medicamentul este bun căci în părțile orientului (Rusia) se înlocuiește foile de Digitala în tratamentul boalelor de inimă cu ierba (Herba) de *Adonis* fiind mai credincioasă și nu dă loc la complicații ca Digitala (Pharmacopea Rusă 1913). Cantitate de iarbă fiartă și luată odată este de 0.80 centigrame la %, iar în 24 ore de 10 (zece) gr.

RUSCUȚĂ (Fânețe Jud. Ialomița)

ENERGII SUFLETEȘTI

de CONSTANTIN MUREȘANU

TOLSTOI (1828—1910)

Patriarhul dela Iasnaia-Poliana, Contele Leon Tolstoi a înfrăit, nu prin credința care nu prea era conformă cu a Bisericii rusești ci prin puterica lui gândire și personalitate, două veacuri; al XIX-lea și al nostru. Vine în lume, în preajma morții lui Goethe și trăește până în zilele tinereții noastre. Tocmai ca geniu lui Weimar, a fost Tolstoi, copilul norocului: i-a dăruit soarta avere, sănătate, cultură, talent și pe deasupra o viață îndelungată; dar, drept ca Goethe, și-a cheltuit zilele numai spre binele omenirii... A scris pen-

tru copii minunate povești creștine; rar putem întâlni aiurea o mai bună hrană spirituală pentru anii școlărilor începători. Tânărul lacom de ideal, tot în Tolstoi află o călăuză înțeleaptă; romanele sale, *Răsboi și Pace*, — Ana Karenin, — *Inviere*, — sunt opere desăvârșite; în ele apare Tolstoi ca un Shakespeare contemporan, dublat de geniu teologic și etic-creștin. Marele înțelegător al sufletului omenesc, nu s'a oprit la literatură. Cu o îndrăzneală, care amintește eroismul profetilor, atacă fără cruțare păcatele vremii

Răvașe Educative

Dragă Eugenio.

Ai observat cred cu câtă atenție am ascultat păsul tău și mi-ai destănuit, când ai fost la mine, mi-ai spus că divorțezi... Nu ți-am dat atunci nici un sfat, căci totul ar fi fost tardiv. Am văzut c'ai piecat măhnită dela mine. Rău mi-a părut. Ce să ți fac: iata mea?

Cazul tău nu e rar și el provine din două cauze: *Gura și Gelozia*. Aceste păcate ale noastre duc... la divorț, mai ales dacă, cum e azi, căsătoriile nu sunt întocmite pe *cuminjenie* și pe *răbdare*, ci pe *interes* și pe *iluzii*...

Tu însă, nejudicând cât ești de vinovată, poate zici: *Au căsătoriile nu sunt pe iubire și pe sacrificii reciproce?* Ce copilă ești! Cupidon are aripi, la o lună, ba uneori și mai iute după căsătorie, zboară.

Sacrificiul, e ceva foarte relativ și n'ai văzut că mai adesea el să face nu pentru cine merită ci pentru cine are talentul să-l obțină pe căile pe cari tu nu le-ai cunoscut, nici măcar cu atâtea femei ușoare și seci, cari fac din bărbați sclavii lor.

Divorțul, draga mea, este o instituție legală necesară, în unele cazuri, la noi însă s'abuzează mai mult ca în oricare altă țară d'accea a devenit un dezastru; ruina familiei și a țării.

De dreptul acesta ar fi bine să ne ferim ca de foc, nu s'alerghăm după el, ia înțeață, apoi de ușurătatea și nechibzuința noastră să rămănem a plânge toată viața.

Ce ai dori tu acum? După ce v'ai defăimat în fața lunei s'au locuialului, să vă mai împacăți să reveniți la pace și la dragoste! Poporul în înțelepciunea lui zice:

Bucate încălzite.

De părerea aceasta fiind și eu iată de ce, în seara când ai venit la mine și mi ai spus plângând c'ai terminat divorțul cu soțul tău, dar nu l'ai înscris căci ai dori să te împaci, eu nu ți-am răspuns nimic atunci, acum însă ți spun: *Prăpastia? E bine s'o ocolești mai înainte d'a face primul pas către ea.* Alfel!...

Pe soțul tău îl cunosc, artist, pictor de valoare, muncitor, aducător în casă, de ce nu v'ai înțeles?

Tu iar, femeie vrednică, serviciu bun aveai, curățică ești, cultă ești. De ce n'a mers căsătoria voastră? De ce ai ajuns la divorț. Cine e de vină?

Nu știați că divorțul e nenorocirea e moartea voastră sulțeaască ș'a tuturor celor cari procedează ca voi? Dar cei cari au și copii; aceia sunt și mai criminali, mai ales când se gândesc și contractează ș'a doua căsătorie. Vai! Vai!...

Și tu, care ești încă tânără poate gândești a te remărita; fine minte însă că:

Ce e întâi nu e pe urmă

Rău cu rău, mai rău fără rău.

De înțelepciunea poporului, de filozofia și zicătoarele lui de ce nu s'o fi folosind oamncii cecari aleargă la deslăcerea căsătoriilor? De ce nu-și amintesc măcar, în turbarea lor, că nu e

bine a desface un lucru întocmit în fața tribunalului ceresc, înaintea altarului pe făgădueli de credință și iubire, să se slărăme, pe motive de certuri, defăimări și ură de moarte. Tu mi-ai împuiat capul o seară întreagă? Invederindu-mi doar vina soțului tău.

E grav aceia ce a făcut: Te a parăsit. Trăește cu altă femeie vârstnică și urată; te spiona, te certa și te hulea cumnata-ta, sora lui; acestea sunt motivele tale. Grave, foarte grave!.

Dar ia să ascultăm și p'ale lui; chiar mai înainte d'ale auz eu, care vă cunosc bine, zic: Tu ești vinovată, draga mea, căci ești aspră la vorbă. *Cață Neagă Rea*, scoți omul din fire, de aceea ai măncat și bătea. Poporul în înțelepciunea lui, are zicătoare și pentru asta:

Gura bate spatele, Vorba dulce, mult aduce!

Pe cumnata-ta, o cunosc, e lată de treabă; frate-său n'are de cât pe ea; tu în loc să-ți o faci prietenă, când vii dela școală să găsești casa și masa rostite, ți ai făcut'o dușmancă. La toate gura ta e vinovată și din cauza ei ai să mai înduri încă multe, multe necazuri; ca și geologia te-au adus în starea în care ești; azi, ori ce speranță de pace de m'păcare sunt zadarnice...

Tu, tu ești vinovată că n'ai știut mării cu pricepere frăul de aur, în cuprinsul regalității casniciei tale.

Aveai în mână pe Neagu, care v'ai luat din dragoste, de ce l'ai desgustat, l'ai zdrobit până și n'arta și n'cariera lui?

Știu, știu... și e dor... și e milă... și e urât singură; în casă, la masă, la școală, la culcare... Știu, dar la asta trebuia să te gândești, când strigai ca o Meșteră: Du-te, nu, mai vreau să trăiesc cu tine! S'a dus!.

Pustiu! cel mai grozav e acela care se întinde în cuprinsul sufletului!.

Barbatul, dacă vrei să-l ai, că l'ară el vezi că e greu, îl ții cu două lucruri:

- a) Cu blândetea ta femeie.
 - b) Menajându-i slăbiciunile.
- Auzi Eugenio?
Cu bine

Baba Vișă

FOLKLOR RELIGIOS

Era ceasul al șaselea. Doi stau și vorbau; iar doi-sprezece se mirau.

(Iar cei 12 ucenici se mirau de vorbă ce o strălucă) (Iz din mntreanța în ceasul al șaselea)

Și tu, care ești încă tânără poate gândești a te remărita; fine minte însă că:

Cine nu s'a născut și a murit.

Cine s'a născut de două ori și a murit odată.

Cine s'a născut și n'a murit.

(Nevasta în stana de pătrat)

Auzite dela Maica Starița Filoteia Constantinescu Mînăstirea „Pasărea”

Cum se schimbă lumea

Cu cât omul trăește mai mult, cu cât ceasurile, zilele și anii se înnulesc asupra lui, cu atât mai mult omul se uită în urma sa, și din căutătura în căutătura se oprește cu mult drag și plăcere la cele mai depărtate aduceri amintc, aduceri amintate a tinereții și a copilăriei.

De ce atâtea părere de rău? Nu-i soarele frumos și astăzi? Pădurile pline de păsări nu căntă aceleași cântece vioase sau jalnice? Frunzele copacilor n'au același tremat? Câmpiile și livezile nu înverzesc ca odinioară? Frumoasele floricele ce pestrițez grădinele n'au același miros? De ce aducerile aminte de clipele care le-am petrecut, ne face să lăcrămăm și să ne gândim deapărarea la un soare cu raze strălucitoare?

Grămezi de ani s'au scuturat din copacul timpului aruncând asupra noastră întâmplări felurite, pe care oamenii n'au putut alege decât pe cele rele care i-a năpădit în suflet ca o săgeată veninoasă.

Astăzi omul nu se mai gândește la nimic, bune sau rele pentru el e tot una. La faptele rele mai repede se pricepe de cât la cele bune. Răutățile au năpădit în cele mai întunecate comune unde s'au așezat și își dau roadele.

Astăzi nu mai este frică de Dumnezeu, de legi și autorități care pot împiedica răul, și fără a se gândi la nimic își dă în cap omorându te pe loc sau își împlântă cuțitul în piept și te lasă scaldat în sânge; acestea sunt lucrurile cari se petrec pretutindeni, la sate sau orașe.

Iată de ce ne pare rău de timpul care a trecut, luând cu el tot ce a fost bun lăsând în locul binelui răul care predomină.

Oameni în toată puterea căută să se răsbune făcând numai rău, de aceia în curtea unei școli primare vezi adesea copii cum se ceartă, se amenință cu injurături și cu cuțite. Dacă copiii au văzut și au auzit că părinții lor au bătut sau au omorât pe unul, ei ce au să facă? Dacă părinții lor înșiși sunt răi, copiii lor cum au să fie?

Proverbul spune: «ce naște din piscică, tot șoareci mănăncă». În zilele de sărbătoare oamenii cu femele lor pleacă lăsându-și acasă copiii singuri în paza lui Dumnezeu. Dar unde se duc? Localurile de adunare sunt pline. Acolo își petrec nopțile otrăvindu-și sufletul cu tot felul de băuturi care îi fac să nu și mai dea seama de capul lor. După aceia trec chiuiind și râcnind pe străzile și ulițele satului. Frică sau rușine nu le este nimic. Trec chiar pe sub fereastra oamenilor de seamă țipând și dând chiote

Oare ce ar zice un om sau o femeie bătrână cu capul alb ca un caer de lână, când ar vedea toate acestea? Oare credeți că acești bătrâni înțelepți nu pleacă capul în fața lui Dumnezeu zicând: «Doamne, Doamne, rău s'a mai schimbat lumea aceasta!»

În alte vremuri lumea era mult mai înțeleaptă. Pe bătrâni îi găseai înconjurați de cei tineri, cărduri, cărduri, trecând pe ulițele unde stă în genunchi cu frica lui Dumnezeu în fața altarului, înălțând rugăciuni de mulțumire Atot puternicului. Unde se mai pomenească astăzi lucruri d'astea? În timpul liber parcă vad pe bieții momești cum stă în mireasma parfumului de teiu ce venea de la pădure și povestea nepoților lor de Turci și de Tătari, de moșul Adam cu barba până în brâu și de Ileana Cosinzeana.

Ți-era mai mare dragul să te uii împrejurul lor și să vezi cum stau înșirați ca măgelele pe ață, flăcăi, lete, și pe manele lor cu prunci în brațe. Astăzi chiar dacă ar mai fi pe ici pe colea câte un bătrîn răitac de pe acele vremuri, cine mai stă cu el de vorbă, cine îl mai ascultă? Ba îl crede chiar nebun.

Ne întrebăm: Viitorul oare, va putea prin meșteșugul lui să deschiemă stărea de lucruri de astăzi?

Dacă Dumnezeu ne va lăsa să ne scaldăm tot în această mocirlă de răutăți, atunci să fim siguri că nici odată nu vom putea progresa către un viitor mai fericit.

Josefina Pr. Palanca

Citiți și răspândiți

„Cultura Poporului”

Ateneul popular din Câmpina

«Ateneul popular B. P. Hașdeu» din Câmpina, nu-și deține faima ce și-a creat în 20 de ani de existență, ci prin conducători harnici, cum este actualul președinte Dr. veterinar Șt. Ionescu și secretarul Ateneului d-l A. V. Leca, dă dovadă că prin muncă și abnegație, se poate duce mai departe, cu succes, munca și râvna întemeitorilor acestui Ateneu.

Corul, condus de d-l I. Mihăilescu, cântă aproape în fiecare Duminică, la bisericile din localitate, ba chiar și la cele din împrejurimi (Breb, Comarnic ș. a.), iar în unele Duminici, după amiază, dă, tot în biserici, concerte religioase.

Conferențieri de seamă, invitați din toată țara, spun cuvântul lor de învățătură, celor ce vin să-i asculte.

E de observat că publicul nu se prea ostenește să vie în număr mare la aceste conferințe, totuși, cei cari vin, sunt pătrunși de simțul datoriei, căci e o datorie națională, să asiste și să încurajeze mișcările culturale de acest fel.

«Ateneul popular Hașdeu» nu are sală proprie și a pribegit ba la sala Asociației funcționarilor din paroh - unde subvenționa cu o sumă bună, îngăduința de a-și ține

șezătorile în acea sală —, ba în sala de festivități a liceului de băieți, — prin bunăvoința comitetului școlar al acestui liceu —, ba în a u l a școlii primare No. 1 de băieți. E greu când n'ai casa ta proprie: umbli cu târtăbățele târâș după tine și, ba te cerți cu proprietarul, ba nu găsești unde să te muți, ba când te muți îți strici lucrurile, înșfârșit, cum e mai rău.

Acum, Ateneul popular, prin bunăvoința d-lui A. Scripcă, directorul școlii No. 1 de băieți, își ține șezătorile în aula acestei școli, iar repetițiile corale le face în aula. Primăriei.

Ciclu conferințelor din anul acesta: 27 Ianuarie Dr. prof. M. Botez, Viața modernă și goana după excitanți; 3 Februarie, prof. universitar Th. Capian, Din țara lui Zogu I regele albanezilor; 10 Februarie, prof. univers. Ștefanescu-Goangă, Utilizarea științifică a capitalului uman; 17 Februarie, prof. univ. V. Ghidonescu, Realitatea și idealul; 24 Februarie, prof. univ. P. Sergescu, 50 ani de știință românească; 3 Martie, Victor Bilciurescu ziarist, Hașdeu intim; 10 Martie, prof. univ. P. Grimm, Bernard Shaw.

Mihăilescu - Conemy

Respect pentru religie și slujitorii săi

Rudolf de Habsburg, care a fost împăratul Germaniei pe la anul 1273, într-o zi, călare pe cel mai frumos cal de curse, plecă într-o pădure la vânătoare. Insoțitorul său îl urma ducându-i sulile. Ajunși într-o livadă Rudolf auzi un clopoțel răsunind. Era un preot cu plete albe, ducând în mîini sfînta împărtașanie. Rudolf descoperi cu respect.

De-acurmezișul acelei livezi curgea un șivoiu de apă făcut din cauza ploilor care opri pe trecătorii noștri. Preotul însă s'apucă să se descalce, pentru a trece apele largi și reci ale șivoiului.

— «Ce faci strigă Rudolf privindu-l.
— Merg la un muribund, care suspină după această

hrană sfîntă; Podul, pe care puteam trece altădată pîriul, a fost stricat și pentru că nu vreau ca bolnavul să fie lipsit de aceia după care suspină, voesc a trece șivoiul de apă cu picioarele goale.

Rudolf nu putu suferi ca bătrînul să se expună astfel și-l făcu să se sue pe calul său.

Astfel preotul putu duce hrana întăritoare bolnavului care-l chemase și își îndeplini o datorie sfîntă.

După aceasta tinărul împărat se întoarse la castelul său fericit că a putut renunța la plăcerea vînaoarei, pentru a săvîrși un act de pietate și umanitate în același timp.

Tr. Ad. Diac. Fussu

O măsură înțeleaptă

«Părinții să-și vadă de copii», zice Majorul orașului Youngstown (America).

«Adunați copiii de pe stradă după orele 8 seară», e ordinul Majorului L. Oles, din Youngstown. Pentru violarea semnului de retragere nu voi pedepsi copiii, ci părinții». Origina criminalității și a cetățeanului rău, trebuie căutată în perioada pantalonilor scurți. «Eram să zic și în perioada rochiilor scurte, dar mi-am adus aminte că acum multe femei în etate înaintată poartă rochii ca și fetițele de 10 ani. Obiceiul părinților de a lăsa copiii să hoinărească noaptea pe stradă e scandalos. În orice seară, când e vreme bună, văd copiii pe stradă înșușindu și ideile rele și vorbind cuvinte rele. Cînd eram copil părinții știau în fiecare seară și în fiecare oră unde le sunt copiii. Ne culcam de vreme, și dacă deveneam răi după ce creșteam mari, era vina noastră și nu a părinților. Astăzi toate sunt schimbate, străzile au devenit câmpul de exercițiu al «jaz-zului», al beției, al imoralității de toate categoriile și necoscirea virtuților familiare. Eu știu că nu putem reforma lumea dintr'odată, dar știu că putem să facem ceva ca generația viitoare să fie mai bună ca cea de azi. Dacă părinții nu culcă copiii la timp orașul va culca pe toți băieții și fetele la timpul potrivit. Dacă nu va fi deajuns un camion patrulă, vom spune

consiliului comunal să cumpere mai multe. Rezultatul va merita cheltuiala, și cînd vom duce acești copiii acasă și vom afla că părinții s'au dus să ștângărească, vom întrebuița camioanele-patrulă și pentru ei, și îi vom pune la închisoare unde îi vom ține pînă dimineața. Părinții, tatăl și mama, cari au atîta puțină grijă de copiii lor, că îi lasă să alege pe străzi după ce a întunecat, sunt mult mai vinovați ca copiii.

Credința mea onestă este că cele mai multe din așa zisele vicuri de astăzi își au origina lor în lipsă de stăpînire a copiilor de către părinți acum douăzeci de ani. Trebuie să ne întoarcem înapoi cu toții la codul moralizării de acum patruzeci de ani ca să nu mai învățăm multe lucruri cari au devenit populare pe atunci, și care umple închisorile și tribunalele noastre de divorț.

Dacă Majorii tuturor orașelor ar lua asemenea deciziuni și s'ar executa cu stricteță, ar fi un pas colosal spre moralizarea vieții noastre. Moravurile de azi, după cum am semnalat-o și noi într'unul din numeroasele recente ale ziarului nostru, lasă mult de dorit.

Afară de puține excepții, părinții din ziua de azi au lăsat toată educația copiilor în seama școlii, lăsându-i în orele libere în voia lor, pradă tutulor ispitelor.

Pr. O. D. Cernica

Tâlcuirea Legilor

de Artur Gorovei

Despre revendicare

După cum am mai spus, revendicarea este o acțiune, adică un proces, prin care o persoană cere să i se lase în stăpînire un lucru asupra căruia se ține că-i proprietar. Cel care face această acțiune, își întemeiază pretenția pe dreptul de proprietate, și urmărește să capete și posesiunea aceluia lucru.

Se pot revendica lucrurile nemiscătoare (imobile), ca și cele miscătoare (mobile).

Orice fel de lucru s'ar revendica, reclamantul trebuie să facă dovada proprietății, adică să facă dovada că asupra aceluia lucru numai el are drept de proprietate și altul nimeni.

În privința lucrurilor nemiscătoare, de pildă o bucată de moșie, se știe că dacă un proprietar nu se scoală timp de treizeci de ani ca să-și ia pămîntul din mîna celui care-l stăpînește, el nu mai are dreptul să facă acest proces.

Așa este; dar unui înțelept g'eșit această rînduire a legii. De aceea este bine să vorbim ceva mai pe larg despre această chestiune, ca să fie bine lămurită.

Să presupunem că Vasile a fost împroprietar cu 5 fâlcă de pămînt, și nu mult după împroprietărire a murit.

Copiii lui, ajunși majori, nefiind în stare să plătească răscumpărarea pămîntului și dările către stat, se duc în lume, iar pămîntul se stăpînește de cine apucă. Cinci ani îl stăpînește Toader, un frate al lui Vasile, care-l lasă în scoteala lui Dumitru, un văr al mortului, vr'o zece ani; pe urmă îl stăpînește Ilie, un străin, și vr'o zece ani la urmă îl stăpînește Neculai, tot un străin. Trec treizeci de ani dela moartea împroprietarului Vasile și un fecior al lui, aducându-și aminte de pămîntul rămas dela tatăl său, vine în satul lui, și gîsind stăpîn pe Neculai, îi face proces de revendicare.

Ar putea Neculai să-i spuie așa: au trecut treizeci de ani dela moartea tatălui-tău, tu erai major la moartea lui, și pentru că ai lăsat să treacă treizeci de ani de atunci, ai pierdut dreptul de a mai face procesul. Pe acest motiv Neculai n'ar putea să câștige procesul, pentru că el n'a posedat timp de treizeci de ani, cu îndeplinirea tuturor condițiilor cerute ca să fie temeinică o posesiune, precum am arătat mai înainte, adică el n'are o posesiune neîntreruptă de treizeci de ani, câtă se cere pentru ca el să fi putut ajunge proprietarul aceluia pămînt, adică să-l fi prescrist.

Am spus că cel care revendică un lucru, trebuie să facă dovada dreptului său de proprietate.

Dovada cea mai neîndoie-nică se face prin stăpînire îndelungată, care se mai numește, în lege, uzucapiune, sau prescripție. Despre aceasta avem să vorbim mai pe larg.

Altă dovadă este actul scris. Act scris cu care se dovedește proprietatea, este un act de vânzare, un act de danie, un act de împărțeață, o hotărîre judecătorească.

Se poate întîmpla ca amîndouă părțile, într'un proces de revendicare, să aibă act scris, cu care s'ar dovedea că proprietatea. De pildă, Ion și Vasile au cumpărat amîndoi același ogor dela Neculai, și amîndoi au acte în regulă de cumpăratură, întărite prin judecatorie. Al cui va fi pămîntul? Cine va avea actul transcris mai întîi, acela va câștiga. (Despre transcripțiune avem să vorbim la timp).

Dacă Ion are pămîntul cumpărat dela o persoană, și Vasile dela o altă persoană, pămîntul din proces va fi ținut în posesiunea pămîntului, pînă ce reclamantul ar face dovada că acel care i-l-a vîndut lui, ar fi câștigat procesul, dacă ar fi stat în judecată, cu acest pîrăt.

Se poate întîmpla ca numai una din părți să aibă act scris.

Dacă-l are pîrătul, el va fi menținut în posesiune. Dacă-l are reclamantul, și dacă actul lui este mai vechiu decît posesiunea pîrătului, va câștiga reclamantul.

Dacă nici una din părți n'are act scris, atunci pîrătul va rămîne stăpîn al pămîntului, pentru că se presupune că acel care are posesiunea, are și dreptul de proprietate. Dacă în a, pîrătul n'are o posesiune temeinică, reclamantul își poate câștiga pămîntul, dacă va dovedi, prin alte mijloace permise de lege, că are el drept de proprietate asupra lui. Despre aceste mijloace, avem să vorbim mai încolo.

Pentru revendicarea lucrurilor miscătoare sunt alte reguli.

Să presupunem că eu trebuie să mă duc pe cîțva timp din satul meu, și am un plug de care nu vreau să mă desfac. Ca să nu-i duc grijă, îl încredințez unui prieten al meu, ca să se slujească de el, la nevoile lui, și cînd m'oiu întoarce acasă, să mi-l dea înapoi. În lipsa mea, prietenul îmi vînde plugul, și-l cumpără Ion, care-i de bună credință că acel plug este proprietatea aceluia care i-l-a vîndut. Cînd vin eu acasă, îmi găsesc plugul la Ion. Pot oare să-l chem în judecată, să revindic plugul dela el? Nu, pentru că legea presupune că acela care stăpînește un lucru miscător, este proprietarul aceluia lucru, și altul nu este primit să facă o dovadă protivnică. Se înțelege, însă, că acel care stăpînește lucrul, trebuie să fie de bună credință. Așa, dacă Ion ar fi știut că prietenul meu a abuzat de încredere și mi-a vîndut plugul, pe care i-l încredințasem ca să-l ție pînă la întoarcerea mea, atunci eu am dreptul să-l revindic dela el.

Să presupunem acum că prietenul meu nu mi-a vîndut plugul, dar l-a pierdut ori i-l-a furat cineva, și Ion l-a cumpărat dela un prieten al lui, ori dela vre un călător. În asemenea caz eu am dreptul să revindic plugul dela Ion, și judecata va hotărî să-mi dea plugul înapoi, rămîndu-i și lui dreptul să ceară despăgubiri dela acela care i-l-a vîndut. Dela mine, însă, Ion nu poate să ceară nici o despăgubire.

Dacă Ion ar fi cumpărat plugul dela un neguțator, dacă l-ar fi cumpărat într'un iarmaroc sau bîlcu, ori la o vîndere publică, atunci eu am dreptul să primesc plugul înapoi, dar mai întîi să-i întorc lui Ion prețul cu care l-a cumpărat și el.

Asta s'ar hotărî așa pentru siguranța care trebuie să o aibă omul cînd face o negustorie. Dacă așa fi eu expus rămîn fără lucrul pe care l-am cumpărat la un iarmaroc, și apoi să colind lumea ca să caut pe acel care ar trebui să mă despăgubească, n'as mai cumpăra nimic niciodată, și comerțul nu ar mai fi sigur.

Pentru ca să am dreptul de a revendica un lucru miscător, pe care l-am pierdut sau mi s'a furat, trebuie să nu las să treacă trei ani de atunci, pentru că altfel dreptul meu se prescrie.

O foaie se scoate cu multe greutate. Cheltuielile sunt așa de mari în timpul de față, încât fără ajutorul abonatului foaia este adesea între viață și moarte. De acela rugăm serios pe toți abonații și sprîjinitorii acestei foli, cari sunt în urmă cu plata abonamentelor, să ne trimeată sumele rămase, căci numai așa foaia aceasta va putea duce mai departe făclia culturii în rîndurile largi ale neamului.

SIMFONII DIN TRECUT versuri de cunoscuta scriitoare DOAMNA SMARA; se găsesc de vânzare la Redacția ziarului «Cultura Poporului». Str. Regală No. 16. Prețul 80 Lei

INFORMAȚII

Din Tară

În cursul unei viitoare va apare: romanul d-lui George Acsinteanu intitulat: «Piatra neagră» (în editura «Socec») și comedia într'un act lung și atrăgător: «Farse ziaristice» a colaboratorului nostru dl. Radu Mîslea.

Din Tară

Cînd va dispărea soarele. — Profesorul american Tifard într'o conferință constată că soarele pierde pe minut 250.000.000 tone. Aceasta nu poate fi tocmai alarmant deoarece îi va trebui pentru a ajunge la mîrimea pămîntului 100.000.000 ani.

Din Tară

În Tîrgoviște a fost un foc mare, care a distrus un magazin de mobile, pagubele fiind de 5 milioane lei.

Din Tară

Incorporarea tinerilor din contingentul 1929, se va face în ziua de 18 Februarie a.c. pentru trupele permanente și în ziua de 15 Martie a călărășilor cu schimbul.

Din Tară

În vechiul regat sînt în total 139 de drogherii. Dintre acestea 100 sînt ținute de români, 8 de germani, 27 de evrei; 3 de greci și 1 de un bulgar.

În Ardeal și Banat sînt 55, ținute de 7 români, 10 de unguri. 15 de germani și 23 de evrei.

În Basarabia sînt 213 drogherii, ținute de un român, 2 polonezi și 210 evrei.

În Bucovina sînt 22 de drogherii, ținute de 5 germani și 17 evrei.

Deci în total 429. 10 ținute de unguri, 28 de germani, 108 români și 277 evrei.

Din Tară

În București, recrutările vor începe în ziua de 1 Martie c.

Din Tară

M. S. Regina Maria în ziua de 9 Februarie a vizitat liceul de fete «Regina Maria» din Capitală, rămînd pe deplin mulțumită de munca ce se depune în această școală.

Din Tară

În ziua de 7 Iunie 1929 în localul Ateneului Român și în prezența Inaltei Regențe va avea loc Congresul Internațional de agricultură.

Din cauza însă a numărului prea mare de asistenți străini, numărul celor din țara noastră va fi mai redus.

Din Tară

În Com. Hîncești de peste Prut o femeie a născut un băiat.

Într'un moment de furie a aruncat copilul într'un cazan cu apă clocotită, iar peste puțin timp venindu-și în fire și dîndu și seama de ceiaea a făcut, s'a spînzurat.

Simțim o plăcută datorie să notăm ca cronicari imparțiali participarea d-lui Alex. Cioc la realizarea acestui film. Sufletul larg și generos, dublat de o perseverență fără seamă a contribuit mult la succesul filmului românesc «Iancu Jianu». Numai cu suflute mari de natura lui Alex. Cioc, Horia Igiroșanu ș. a., s'a putut învinge dificultăți atît de mari.

R. M.

Din Străinătate

Soția cunoscutului constructor de aeroplane Fokker din New-York, din cauza unei mari disperări s'a aruncat dela al 15-lea etaj al unei clădire, rămînd moartă pe loc pe pavajul străzii.

Din Străinătate

În orașul Bombay au fost mari ciocniri singeroase între Musulmani și Hinduși. Sînt sute de morți și răniți.

Din Străinătate

La Constantinople zăpada este de 3 metri.

Din Străinătate

Cărți pentru citirea creștinului

1. Mica biblie de Arhim. I. Scriban, 70 de lei broșată (se găsește și legată) la librăria «Universala» fostă Alcalay. București 1, Calea Victoriei, colț cu Bulev. Academiei.

2. Cele 4 Evanghelii în una singură tot de Arhim. Scriban, 80 lei, la librăria «Ancora», București 6, str. Emigratului 4.

3. Adventismul dat pe față de un fost adventist, traducere din nemtește de Arhim. Scriban, 15 lei, de cerut la Institutul Biblic, București 6. Localul Sfîntului Sinod dela biserica Antim, strada Justiției.

4. Durerea Vinerii celei mari și soarele sfîntelor Paști, prelucrare din nemtește de Arhim. Scriban, povestire pentru vremea sărbătorii Paștilor, 5 lei, de cerut tot la Institutul Biblic.

5. Nu perdeți credința în Dumnezeu de Arhim. Scriban și Majorul V. Arifeanu, 12 lei, de cerut la autorii sau la librării.

— Cetiți și răspândiți „Cultura Poporului”

Cu ocazia sărbătorilor
ce vor veni, recoman-
dăm cetitorilor noștri,
:: frumoasa carte ::

GELE ȘAPTE CUVINTE

ALE DOMNULUI HRISTOS PE CRUCE

de ARHIM. SCRIBAN

A se cere dela Biblioteca
«PENTRU TOȚI»
la toate librăriile din țară

Prețul 6 Lei